

ZOUFALÁ - IX.

Středa, 09 leden 2013

Po víkendu s Lukášem jsem se cítila asi o pět kilo lehčí a v neděli večer jsem zjistila, že jsem samým opojením absolutně zapomněla jíst. Zaboha jsem si nemohla vzpomenout na jediné jídlo, které jsem snědla od pátku, tedy kromě okoralé palky rohlíku, který jsem zhltila v sobotu v noci. "Super, je to pár víkendů a bude ze mě Cindy Crawford!"

To jsem si pomyslela a oddala se spánku, ve kterém se mísily představy se vzpomínkami, které po dlouhé době zcela vyřadily zlosyna Petra.

A těmi týdny uběhly a byl první máj a my jsme se s lahví vína procházeli po Stromovce.

A páteho května jsme protančili noc v Lucerně a těkli si, že se milujeme.

Osmého května jsme byli v opeře a dvanáctého jsme měli odjíždět na tři dny na divadelní festival kamsi na Moravu.

Byla jsem prokletá hubená a prokletá šťastná.

A pak přišel ten pátek jedenáctého před odjezdem. "Slečna Zoufalá má v hale návtěvu! Opakuj! Slečna Zoufalá má v hale návtěvu!" vtípkoval Milan u mého kancelářského stolu a hlasem zdatně imitoval prodáváku v hypermarketu.

"Super!" vyskočila jsem z křesla a bleskurychle si začala zasypávat pudrem upocený nos.

Lukáš se od večerejeho rána neozval, a protože jsem se zuby nehty bránila stíhacím manévrem, až mi to rvalo nervy, vydržela jsem mu nezavolat.

"Určitě přinesu kytku!" usmála jsem se a napustila větráček vodou do sklenice. Přitom náhodou vyrazila s poněkud předimenzovaným oděrem parfému po schodech do haly.

Lukáš; nikde!

„Slečno Lucie?“ ozvalo se bezprostředně za mými zády.

„Ano?“ usmála jsem se na hezkou paní trochu zklamaně.

„Mohly bychom si promluvit?“ Áekla prosebně, aniž by se představila a já začala chápat, že nepjde pracovní záležitost.

„Jistě,“ pokývla jsem rukou směrem k zasedací místnosti a trochu zmateně se vydala za tajemnou návštěvou.

„Víte!“ usmála se a dokonalými zuby se kousla do rtu, „my máme s manželem volné manželství! Víte, o čem mluvím, že ano?“ hodila po mně trochu rozpačitý pohled.

„Vím,“ usmála jsem se na tu bláznivou ženu a marně jsem se ptala, zda je to kamarádka mojí matky nebo nějaká pošetilá Milanova klientka.

„Já proti tomu jako takovému nic nemám, sama mám známosti!“ pokračovala dáma a nervózně si rozeplula a zapnula stříbrným nehtem velkou náhrádku, „ale myslím, že to manželovi poněkud přerostlo hlavu! Vrací se pozdě, zanedbává děti! Pochopte, tady je už ve hře víc než jen vaše zábava slečno,“ a podívala se mi prudce do očí, až mi po zádech přeběhl mráz.

„Moje zábava?“ usmála jsem se shovívavě na tu pošetilou ženu a začala mě jímat úzkost z vlastní zmatenosti.

„Podívejte se, dělejte si, co chcete, ale berete děti!“

To byla poslední kapka!

„O co tady jde?“ vyřkla jsem na madam poněkud hrubě tónem, který mě samotnou překvapil.

„Jde o to, že Lukáš a já s dětmi prakticky nevidíme. Pořád je s vámi někde na tahu a zanedbává vlastní rodinu. Já jsem, milá slečno, hodně tolerantní, ale jeho je moc, toho je příliš!“

Zalapala jsem po dechu.

„Vy Á™íkáte, Á¾e jste… Vy jste Lukášova… Á¾ena!? Vyhrkla jsem takÁ™ka společnĚ s první slzou která mi stekla po tváší k bradĚ.

„On Vám o mĚ neÁ™ekl?“ zeptala se pÁ™ekvapenĚ a afektovanĚ se kousla do rtu.

„MĚ o vás Á™ekl hned na začátku, musíte být skvělá, hodnĚ o Vás mluví. O těch pÁ™ed vámi tolik nemluvil. Nechcete pÁ™ijít na vešeÁ™í? JistĚ chápete, Á¾e na víkend bude Lukáš doma s dĚtmi.“

Plakala jsem uÁ¾ zcela nepokrytĚ a z nosu mi teklo jako z konve.

KdyÁ¾ mi madam Cynická zaĚala bez jakýchkoliv skrupulí líšit, jak by bylo milé, kdybych se zúšastnila jakéhosi víkendového mejdanu manÁ¾elš Cynických a jejich pÁ™átel, zvedl se mi Á¾aludek.

Na záchodové míse jsem strávila polovinu odpoledne.

KdyÁ¾ mĚ našel Milan, pÁ™edklánĚla jsem se do umyvadla a po oblišejí mi stĚkaly Ěrné pruhy Á™asenky.

„V kanceláší Ti zvoní mobil jako o závod!“ poplácal mĚ Milan soucitnĚ po ramenu.

„Nebul, hajzlš je na svĚtĚ jako vší. Do hlavy se Ti dostanou snadno, ale dostat je ven uÁ¾ je horší!“ prohlásil Milan tónem indiánského stašiny a svĚtaznale pokýval hlavou.

Odvedl mĚ do zasedací místnosti a pÁ™inesl mi kabelku, mobil a lampu slivovice. PĚt nepÁ™ijatých hovorš od Lukáš

„Kopni to do sebe a mazej domš!“ prohlásil nekompromisnĚ a zavšel dveše.

A tak jsem šla a usedavĚ brešela nad bídou tohoto svĚta a nad tou vlastní.

Pochodovala jsem ulicí jako nĚmá barikáda a narášela rameny do lidí, kteší se na mĚ valili ze všech stran. Huše

mi v uchu a z očí se mi valily provazy slz.

Přede dveřmi bytu ležel papírek a kopretina.

„Miluju Tě!“

Jenom Petr ví, že mám kopretiny nejraději...

[the end] RENATA FRANCOVÁ (blog iDNES)